

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Trish Morey

A görög mágnás

Nina Milne

Szerelem a citromfák alatt

Ally Blake

Munkahelyi affér

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Trish Morey, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Consequence of the Greek's Revenge* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Nina Milne, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Conveniently Wed to the Prince* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

© *Ally Blake, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025*

Eredeti címe: *Hired by the Mysterious Millionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította: Kiss Klára*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 129. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-014-6

• *Kép: Shutterstock*

Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.*

• *Felelős kiadó: dr. Bayer József*

• *Főszerkesztő: Vaskó Beatrix*

• *Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu*

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Trish Morey
A görög mágnás

ELŐHANG

Hirtelen és váratlanul elhunyt Stavros Nikolides vállalkozó.

Amikor elolvasta ezt az online üzenetet, Alexios Kyriakos önkéntelenül ökölbe szorította a kezét. Az apja annak idején felnézett erre a férfira, vakon megbízott benne, és Stavros szemérmetlenül kihasználta ezt a bizalmat. Elárulta Alexios apját, és tönkretette az életét.

Most tehát a férfi elhunyt. Szívrohamot kapott egy mámoros pezsgőparti közben, amelyet hiányos öltözetű szeretőjével tartott a luxusjachtja fedélzetén.

Alexios felállt, az irodája ablakához sétált, és szórakozottan hagyta, hogy tekintete az Akropoliszra vándoroljon.

Az istenek végre bosszút álltak. Az az ember halott. Ezzel le kellene zárulnia egy fejezetnek.

De nem zárult le.

Alexios úgy érezte, megfosztották a lehetőségtől, hogy ő maga álljon bosszút. Pedig már majdnem elérte a célját. Ez olyan átkozottul igazságtalan! Mennyire várta, hogy bosszút álljon azért, amit Stavros Nikolides tett. A halálos ágyán megígérte az apjának, hogy tönkreteszi gyűlölt ellenfelét. Tíz éven át fáradhatatlanul dolgozott e cél érdekében. Most az istenek megfosztották kemény munkájának gyümölcsétől.

Frusztráltan nézte a város panorámáját. A szinte elviselhetetlen athéni hőség ellenére sok volt a turista, hogy a saját szemükkel lássák a történelmi nevezetességeket – az Akropoliszt, a Parthenont, Athéné Nike templomát. Alexios meghökkent. Volt ott valami...

Felvillanyozva visszatért az íróasztalához, és a cikkben megkereste a fotókat. Az egyik elmosódott kép aprócska bikiniben mutatta egy nőt egy Amalfi-parton horgonyzó jachton. A fotó nyilvánvalóan teleobjektívvel készült. A másik képen ugyanez a nő a hullaházból kilépve volt látható. Korábban az apja holttestét vitték oda. Napszemüveget viselt, és nagyon zaklatottnak tűnt, ahogy a riporterek között haladt, akik nyilatkozatot kértek tőle.

Athena Nikolides, huszonhét éves, Stavros Nikolides és egy ausztrál modell rövid életű házasságából született. Nem kétséges, hogy Athena az egyetlen örököse annak a tekintélyes vagyonnak, amelyet az apja törvénytelen eszközökkel halmozott fel.

Athena Nikolides.

Gyönyörű, mint az anyja, gazdag, mint az apja.

Most bosszút állhat.

1. FEJEZET

Athena szinte hipnotikus állapotban ült Szantorini szigetén egy thériai kávézóban. Alig volt tudatában annak, hogy az imént szolgálták fel a kávé, amit rendelt. Nem látta a vízzel teli kalderát és a ragyogó szeptemberi napfényben csillogó tengert sem.

Nem, ő csak a három luxustengerjáró motorcsónakjait nézte, amelyeken az utasokat az egynapos kirándulás után visszaszállították a hajókra.

A turisták számárhátan lovagoltak fel a meredek lejtőkön, majd megtekintették a sziklákhöz simuló, szűk, macskaköves utcákkal tarkított, festői kis falvakat.

Athena mélyet szippantott a sós tengeri levegőből, és lassan megnyugodott. A fejfájás, amely az apja elegáns athéni ügyvédi irodájában töltött megbeszélés óta gyötörte, fokozatosan alábbhagyott.

Még mindig sokkos állapotban volt. Ez különösen megnehezítette számára, hogy kövesse az ügyvédek bonyolult, jogi magyarázatait, amelyeket pergő görög nyelven adtak elő. Bár az apja anyanyelvén beszélt és írt, sőt görögül végezte el az egyetemet, és folyékonyan tudott társalogni, ez nem jelentette, hogy ismerte a jogi terminológiát.

Kavargott a feje, és attól félt, hogy teljesen félreértette az ügyvédeket. Végül felemelte a kezét, hogy megállítsa a szóáradatot, és jelezze, fogalma sincs, mire akarnak kilyukadni.

Végül az egyik ügyvéd megsajnálta, és angolra váltott:

– Nagyon egyszerű, Athena. Az apja mindent magára hagyott. Az egész vagyont. Minden egyes eurót. Maga az egyetlen örököse.

Ennek angolul sem volt értelme. Amikor egy órával később a lány elhagyta az irodát, még mindig nem értette, hogy az apja Görögország egyik leggazdagabb nőjévé tette. Miért? Még tinédzser korában kitagadta az örökségéből. És most hirtelen az egész vagyon az övé lett: egy athéni ház, egy luxusjacht helikopterleszállóval és – mindennek tetejébe – egy Argosz nevű sziget az Égei-tengeren.

Athena még mindig döbbenten a kávécsészéért nyúlt, és felhajtotta a tartalmát.

Egy öregember néhány szamarat vezetett el a kávézó mellett. Az állatok kimerültnek tűntek. Nem csoda, hiszen egész nap a luxushajók utasait cipelték fel és le a vulkáni kúphoz vezető meredek, macskaköves úton. Szegény teremtmények! – gondolta Athena együttérzően.

De a Kükládok-szigetcsoporthoz tartozó, a vulkánkitörések által létrejött, üst alakú Szantorini, a krátert betöltő hihetetlenül kék, mély tengerrel, a vulkáni hamutól sötétre színeződött sziklákkal, a kráter köré épített, ragyogó fehér házakkal és a látványos naplementékkal mindig is vonzotta a turistákat.

Athena is szerette ezt a szigetet, nemcsak szépsége, hanem történelmi jelentősége és az időjárás miatt is. Néha olyan erős volt a szél, hogy attól kellett félni, a kráterbe fújja az embert.

Pontosan ezt az érzést tapasztalta meg most Athena. Kiszakították a régi életéből, és felkapta egy hatalmas szélvihar.

Helyes döntés volt, hogy Szantorinire jött. A természet erőitől körülvéve lassan visszatérhet a valóság talajára.

Egyébként is hová máshová utazott volna? Vissza Melbourne-be? Ott nőtt fel a szülei válása után, és még mindig voltak ott régi iskolai barátai. Vagy abba a kis faluba, ahonnan az apja származott? Csak egyszer járt ott – gyerekkorában. A barátok és a rokonok bizonyára szívélyesen fogadnák. Ami jó lenne, de túlságosan elvonná a figyelmét a jelenlegi helyzetéről. Mindenekelőtt nyugodtan végig kell gondolnia mindent. Ezt zavartalanul megteheti ezen a varázslatos szigeten, az Égei-tenger közepén.

– Szabad?

A kellemesen mély férfihang felkeltette Athena érdeklődését. Normális körülmények között

csak egy invitáló kézmozdulattal válaszolt volna a kérdésre.

A hang illik a tulajdonosához, döbbsen rá egy pillanattal később. A férfi fantasztikusan nézett ki: magas volt, a bőre napbarnított, az álla markáns, és sűrű sötét fürtök keretezték az arcát. És az a hosszú fekete pillákkal árnyékolt szempár!

Amikor a férfi rámosolygott, Athena rájött, hogy még nem válaszolt a kérdésére, miszerint leülhet-e mellé.

– Igen, természetesen.

A férfi azonnal helyet foglalt. A combja egy pillanatra súrolta az övét. Athena gyorsan elhúzódott, és mély levegőt vett.

– Úgy tűnik, erősen szereti a kávé – jegyezte meg a férfi.

– Igen. – A lány szorosabban szorította a kis csészét. – Segít gondolkodni.

– A gondolkodás jó – mondta az idegen, belekortyolva a kávéba, amit a pincérnő éppen az imént szolgáltat fel neki, majd hozzátette: – Most már csak kellene valami, ami mosolyt csalna a szomorú arcára.

A lány csodálkozva nézett rá.

– Elnézést, ismerjük egymást?

– Anélkül hogy ismerném, látom, hogy nagyon nyomasztja valami.

Hogy beszélhet így vele egy vadidegen? Athena teljesen elképedt.

– Nem – mondta végül a férfi, elfordította a tekintetét, és megforgatta a kávéscsészét szép, ápolt kezében. – Ha már találkoztunk volna, biztosan emlékeznék rá.

A tekintete, a szavai szinte simogatták a lányt. Egy örökkévalóság telt el azóta, hogy utoljára egy férfi megdobogtatta volna a szívét. Ahelyett, hogy felállt volna, és az útjára indul, inkább ülve maradt, talán azért, hogy még egy kicsit élvezze az ismeretlen érzéseket.

– A nevem Alexios – mondta a férfi hátradőlve és lustán, mintha a világ összes ideje a rendelkezésére állna.

– Athena.

– Aha, a bölcsesség, a művészet és a kézművesség istennője.

– A stratégiáról és a harcról nem is beszélve – tette hozzá a lány mosolyogva.

A férfi egyetértően bólintott.

– Igen, de csak az igazságért harcol.

– Nyilvánvalóan sokat tud a görög mitológiáról – válaszolta Athena lenyűgözve.

– Görög vagyok. Szégyen lenne, ha nem ápolnám a kulturális örökségemet.

Bár angolul beszéltek, a lány rögtön gyanította, hogy a férfi görög.

Elgondolkodva nézett rá.

– Alexios... az emberiségért fáradozik, ugye?

Sármos mosolya szinte ellenállhatatlanná tette a férfit. Athena hagyta, hogy a tekintete lejjebb vándoroljon, amíg meg nem akadt a makulátlan fehér ing gallérján, ahol a legfelső gomb nyitva volt. Athena elbűvölve nézte a csupasz bőrt.

– Együtt megmenthetnénk a világot – javasolta Alexios halk, bársonyos hangon.

Athena rádöbbsen, hogy a férfit bámulja. Gyorsan elfordította a tekintetét. Flörtöl velem, gondolta. És bár nem tudta, hogyan reagáljon, tetszett neki a dolog. Különben is, egy örökkévalóság óta nem érdeklődött egyetlen férfi iránt sem.

– Ó, nem is tudom – mondta végül.

Abban a pillanatban egy amerikai pár haladt el az asztaluk mellett. Élénken beszélgettek a gyönyörű kilátásról. Valószínűleg az egyik tengerjárón érkeztek.

Athena megragadta az alkalmat, hogy arrébb tolja a székét, és maga is kinézzen a kalderára, ahol a motorcsónakok még mindig fáradhatatlanul ingáztak a nagy hajók és a sziget között. Gyorsan emlékeztette magát, hogy asztaltársa csak egy pillanatra ült le mellé, és amint megitta a kávéját, távozni fog.

– Van egy problémám, amiben a bölcsesség istennője talán tudna segíteni – jegyezte meg a férfi.

Athena gyanakodva vizsgálta.

– Nem értem, hogyan.

– A nap a világ legromantikusabb szigetének horizontján hamarosan a tengerbe süllyed, és én egyedül fogok vacsorázni.

– Mi köze ennek hozzám?

– Sokat segítene, ha eljőnél velem vacsorázni.

Athena csalódottan elfordult, és a csillogó tengerre nézett. Az egy dolog, hogy egy csésze kávé mellett kötetlenül elbeszélgesse egy idegennel, akinek a társaságában kellemes bizsergést érez, de egy közös vacsora? Mindig ugyanazokat a történeteket hallani az elfuserált Rómeókról, akik magányos nőkhöz közelednek, földi paradicsomot ígérnek, és poklot teremtenek.

Az ügyvédekkel folytatott beszélgetés váratlan kimenetele után még inkább résen kell lennie. Persze Alexios nem tudhat az örökségről, de az ember nem lehet elég óvatos.

– Sajnálom, de nem érdekel randi egy playboyjal. Talán máshol kellene megoldást keresnie a problémájára.

Alexios hátravetette a fejét, és hangosan felnevetett. Athena elbűvölten nézte a férfi ingének vékony anyaga alatt kirajzolódó kemény izmokat, és szinte érezte a tesztoszteron szagát.

– Playboy? – kérdezte végül Alexios. – Ezt még egyetlen nő sem mondta nekem.

Athena ismét a szemébe nézett. Nagyon vonzó és rendkívül szexi.

– Nem? Ezek szerint nem szokott szomorú, magányos nőkre ráhajtani Szantorinin?

– Csak ha szépek – válaszolta a férfi ellenállhatatlanul sármos mosollyal.

Most már Athena is nevetett. A beszélgetés abszurd volt, a férfi szemtelen, ugyanakkor nagyon üdítő. Nem is emlékezett, mikor szórakozott utoljára ilyen jól.

– Tessék! Ha nevet, akkor még szebb.

Ez Alexiosra is vonatkozott. A nevetőránccok meglágyították az arcát. És ahogy ránézett... szinte szeretettel, mintha már régóta ismernék egymást. És valahogy nyugtalanítóan.

De ezen a szigeten senki sem ismeri őt. Senki sem tudja, hogy Szantorinin van. Az ügyvédi irodából egyenesen a lakásába sietett, gyorsan összepakolt egy utazótáskát, és már taxiban ülve foglalta le a repülőjegyet.

– Tehát? – kérdezte Alexios. – Csatlakozik hozzám, és együtt vacsorázunk, vagy egyedül és rosszkedvűen akarja tölteni az estét, és egész életében bánni ezt a döntését?

– Önbizalma az van!

– Egyszerűen csak szeretnék magával vacsorázni, és jobban megismerni.

– Miért?

– Mert úgy érzem, nagyon fogom élvezni.

Athena elbizonytalanodott, noha egyáltalán nem volt jellemző rá, hogy randevúra menjen egy idegennel. Túlságosan is veszélyes. Az ügyvédek figyelmeztették, hogy ezentúl legyen különösen óvatos.

Tényleg olyan rossz lenne engedni a sötétbarna szempár csábításának? Athena vonzónak találta Alexiosot. Miért ne szórakozhatna egy kicsit? Senki sem ismeri itt őt. Annak idején gyakran szerepelt bulvárlapokban, de azok az idők elmúltak. Tinédzserként előfordult, hogy kicsit túllőtt a célon. Most már bölcsőbb és felelősségteljesebb volt, és nem kívánt újra a címlapokra kerülni. Nem akart semmilyen kockázatot vállalni.

– Nem lehet – mondta végül. A józan ész kerekedett felül. – Azért köszönöm az ajánlatot, igazán...

– Csábító?

– Érdekes – javította ki Athena a férfit, bár az ő megfogalmazása pontosabb volt.

Valaki meglökte a székét. Feltehetően egy pincér, aki gyorsan le akarja szedni a szomszédos asztalt. Athena tehát várt egy kicsit, mielőtt felállt.

– Nagyon kellemes volt magával. Szép estét!

A táskájáért nyúlt, de nem találta. Fürkészőn lenézett a földre. Semmi.

– Mi a baj? – érdeklődött Alexios.

– Eltűnt a táskám.

A következő pillanatban Athena egy férfit látott a kijárat felé szaladni – a táskájával a hóna alatt!
– Állítsátok meg! – Izgatottan mutatott a menekülő férfira. – Ellopta a táskámat!
– Itt várjon! – Alexios villámgyorsan felugrott, és üldözőbe vette a tolvajt.

Egy pincér sietett oda.

– Rettenetesen sajnálom. Remélem, elkapják a gazfickót. Hozhatok még egy csésze kávé?
Természetesen a ház vendége.

Athenának most nem volt szüksége újabb kávéra. A szíve már így is túlságosan hevesen vert. A táskájában volt az útlevele és a pénztárcája. Alexiosnak el kell kapnia a tolvajt. Ám a fickónak legalább húsz méter előnye volt, és minden bizonnyal jól kiismeri magát Théra sikátoraiban.

– Köszönöm, inkább vizet kérek.

A pincér pillanatok alatt visszatért egy üveg ásványvízzel és egy kis pohár úzóval.

– Ez megnyugtatta az idegeket. – Bátorítóan a lányra mosolygott.

Egy amerikai turista a szomszéd asztalnál hangosan háborgott a tolvaj pimaszsága miatt, de megnyugtatóan hozzátette:

– A férje gyorsan reagált, és biztosan elkapja.

Athena szórakozottan bólintott. Az imént szörnyű gyanúja támadt. Talán Alexios és a tolvaj összejátszottak? Az egyik bókokkal tereli el az áldozat figyelmét, a másik lecsap, amikor kedvező alkalom kínálkozik.

Pont vele kellett ennek megtörténnie! Ahelyett, hogy itt ül, és nem tesz semmit, el kellene mennie a legközelebbi rendőrszere. Athena megígérte a pincérnek, hogy később majd fizet, de az csak legyintett. Ebben a pillanatban hangos éljenzés hallatszott. A vendégek megtapsolták Alexiost, ahogy belépett a kávézóba – kifulladásra, de a táskával!

Athena megkönnyebbülten hunyta le a szemét. Ekkor Alexios már mellette volt, és diadalmasan nyújtotta át a táskát.

– Köszönöm szépen. – Athena gyorsan ellenőrizte, hogy nem hiányzik-e valami, majd felnézett.

– Éppen a rendőrségre akartam menni. Nem kéne feljelentést tennünk a tolvaj ellen, hogy ne lopjon meg más embereket is?

– Erre nem lesz szükség. Alaposan megmostam a fejét. Higgye el, nem fog egyhamar újra lecsapni.

– Nem is tudom, hogyan köszönjem meg – mondta Athena halkán.

A sötétbarna szempár derűsen csillogott.

– Van egy ötletem. Vacsorázzon velem!

Mondhat nemet? Athena az imént még azt hitte, hogy a tolvaj Alexios bűntársa, de tévedett. Szégyenkezve lesütötte a szemét. Aztán elhatározta magát, és felnézett.

– Örömmel elkísérem ma este.

2. FEJEZET

A horgára akadt! A terve bevált. Nem mintha Alexios egy percig is kételkedett volna ebben. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Gondolatban elégedetten dörzsölgette a kezét, miközben Athenát a labirintusszerű, szűk, kanyargós sikátorokon át a rájuk váró, két személyre terített asztalhoz vezette. A naplemente látványa onnan lélegzetelállító lesz.

– Szantorini a kedvenc szigetem. Valójában Szantorini a kedvenc helyem a világon – mondta végül Alexios, hogy megtörje a csendet.

– Az enyém is.

– Tényleg? Akkor máris van valami közös bennünk. Jó kezdet, nem igaz?

Athena derűsen elmosolyodott.

– Valószínűleg ez sok emberrel közös bennünk a világon.

– Így van.

Alexios elgondolkodva sétált tovább. Rájött, hogy még hosszú út áll előtte. Athena még mindig nagyon gyanakvó, ugyanakkor igazi szépség. Amikor nevetett, mélykék szeme csillogott, és izgatóan érzéki ajkai mellett varázslatos gödröcskék képződtek. Emellett nagyon kecsesen mozgott csábos, ötvenes évekbeli stílusú ruhájában. Alexios alig várta, hogy levehesse róla.

Ágyba bújni vele biztosan élvezetes lesz. Amikor a lány a gyönyörteli órák után a hetedik mennyországban lebeg, ő anélkül veheti el tőle a vagyonát, hogy észrevenné.

És akkor teljesedik be a bosszúja, amikor a lány majd átlát a mesterkedésein.

Tökéletes lesz.

Élénk beszélgetésbe mélyedtek, miközben kerülgették a turistákat cipelő, fáradt szamarakat. Végül odafent a hegyen megálltak egy zárt kapu előtt. Alexios beütött egy kódot, kinyitotta a kaput, és udvariasan előreengedte Athenát.

A lány meghökkent, amikor magasan a kaldera fölött egy velencei stílusú palota előkertjében találta magát. A velenceiek évszázadokkal korábbi szantorini megszállásának tanúsága.

– Azt hittem, hogy étterembe visz – mondta meglepődve.

– Ez egy privát étterem – állította Alexios. – A legszebb kilátással egész Thérában. Itt szálltam meg.

– Vendég itt?

– Jöjjön, menjünk a teraszra!

Athena nem mozdult.

– Ki maga? – kérdezte gyanakodva.

– Alexios. Alexios Kyriakos. – A férfi a nyitott kapura pillantva elmagyarázta: – Belülről kód nélkül is ki lehet nyitni. De nyitva is hagyhatom. Arra az esetre, ha úgy gondolná, hogy menekülnie kell. – A hatás kedvéért kis szünetet tartott. – Ha még mindig nem bízik bennem.

Athena megrázta a fejét, és a füle mögé tolt egy kósza hajtincset.

– Bocsánat, de ma egy kicsit ideges vagyok. Különösen a kávézóban történt incidens után. Nyugodtan zárja be a kaput!

Tett egy lépést előre, hogy Alexios behúzhassa az impozáns kaput.

Aztán megkerülve a házat kiértek a hatalmas teraszra, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a kalderán túli kis szigetekre. Ezt a varázslatos tájat évezredekkel ezelőtt heves vulkánkitörések hozták létre. Közvetlenül alattuk egy vulkáni kőzetből kialakult csupasz sziklafal volt, és azt a benyomást keltette, mintha a kráter pereme fölött lebegnének.

A nap már lemenőben volt.

Athena a korlátra támaszkodott, és élvezte a lenyűgöző látványt. A szél kissé feltámadt, és sós tengeri levegőt sodort feléjük.

– Egyszerűen fantasztikus! – mondta áhítattal.

– Ugye?

Alexios kissé félreállt, hogy a lány nyugodtan élvezhesse panorámát. Azt akarta, hogy biztonságban érezze magát.

Athena elragadtatottan feléje fordult. Kék szeme drágakőként csillogott a naplemente fényében.

– Akár kényelembe is helyezhetjük magunkat, és ehetünk valamit! – javasolta Alexios a nyitott teraszajtóra mutatva.

Athena követte a tekintetét, és egy két személyre ünnepien megterített asztalt pillantott meg.

Gyanakodva összehúzta a szemét.

– Hogy lehetséges ez? Csak ma délután találkoztunk.

Tényleg nagyon bizalmatlan, gondolta Alexios. Ha tudná...

– Ma este vacsorára vártak itt engem. Amikor elfogadta a meghívásomat, csak egy gyors telefonhívást kellett intéznem, és megkérni, hogy két emberre terítsenek.

Athena közelebb lépett, mélyen beszívta a kakukkfű és a rozsmaring illatát, amely kis vázákban díszítette az asztalt.

– Most már érti, miért nem akartam egyedül élvezni ezt az estét?

– Igen. Gyönyörű itt fent. Köszönöm a meghívást.

Alexios udvariasan kihúzott a lánynak egy széket, leült vele szemben, és már hozták is az ételt: friss, meleg kenyeret, különféle mártásokat, saganakit savanyított fűgével, frissen fogott tintahalat, grillezett húsokat és egy üveg vinsantót, ami mindehhez kitűnően illett.

– Egyszerűen mennyei – mondta Athena hátradőlve, és felemelte a poharát.

Alexios koccintott vele.

– Örülök, hogy ízlik.

– Mondja csak, Alexios, mit keres itt egyedül a szigeten?

– Üzleti ügyben jöttem.

– Igen?

– Igen. És nincs partnernőm, akit magammal hozhattam volna.

Athena érdeklődve nézett a férfira.

– Hogyhogy? Gazdag ember benyomását kelti, és nem is csúnya, mint azt bizonyára tudja.

– Ez aztán a bók! – A férfi derűsen felnevetett. – Csakhogy munkamániás vagyok. Egyesek egyenesen megszállottsággal vádolnak.

Az igazság keresésének megszállottja.

– Nem lehet olyan vészes a helyzet, különben nem szólított volna meg.

– Az utóbbi időben jöttem rá, hogy mennyire magányos lettem. Amikor megpillantottam a kávézóban, tudtam, hogy valaminek változnia kell.

– Elég nagy felelősséget rak a vállamra. Remélem, nem fog csalódni. – Athena pimaszul elmosolyodott.

– Most gúnyt űz belőlem – panaszkodott Alexios, de viszonzta a lány mosolyát.

– Sajnálom, nem vagyok túl jó a flörtölésben.

– Én sem, de kezd szórakoztatónak lenni. Megkérdezhetem, hogy miért van itt egyedül?

– Szantorini a kedvenc szigetem. Ide jövök, ha gondolkodni akarok.

– Sok mindenem kell gondolnia?

– Igen, azt hiszem, néha mindannyiunknak meg kell tennünk – válaszolta Athena kitérően. – Tulajdonképpen mivel foglalkozik?

Minél közönyösebben viselkedik, annál hamarabb eléri a célját, gondolta Alexios.

– Konténerhajókkal, teherhajókkal, menetrendekkel. Rengeteg unalmas papírmunka.

– Biztosan nem unalmas. Családi vállalkozása van?

– Nem, nincs családom.

A lány döbbenten nézett rá.

– Nincs senkije?

Keserűség áradt szét Alexios lelkében. Az élete egészen másképp alakult volna, ha Athena apja nem tesz tönkre mindent határtalan kapzsiságában.